

Both Balázs

Winternacht

az ostorlámpák fénye sárba hull valaki jár itt láthatatlanul
arcát se látom kőnél is némább milyen ügyésznek vallanék én rád
órák cseppjei csobogó évek befagyott kút lett bennem emléked
ha visszatérnek pengés mondatok elíziumot hol találhatok –
csontkarú ágak S. O. S. jelét küldi a szél az éjbe szertesztét
űrsötét teled követ hazáig szavaidtól az életem fázik
jelzők és igék lángja kilobban cellarács-hideg a verssorokban
ereim falán gyulladtan égnek neved betűi holt jelzőfények
tá-ti-ti minden lépésre lüktet daktilusa elvetélt szerelmünknek
szélzúgás kutya vonít valahol éj van virrasztok a koffein forr
veled? ellened? mindent egy lapra hússal mérgeztél eleven csapda
bábjátékos vagy ujjad a dróton kéjjel szemlélted mint rángatózom
a szépség piszkos habokba mártva indulj Orfeusz az alvilágba
ahol az érvek tüskés gubancain túl fáj a lélek mondhatatlanul

Hajnali pályaudvar

Nem látni már, csak a tompa fényt,
egy város hajnali ködfalán.
Platánok órsége áll a parkban:
százötven méternyi magány.

Hátterükben hasábok nyúlánk,
elnagyolt tusrajza.
Az álom hatósugarán túl
a sejtek éberségre ajzva.

Szűk és lüktető erebbe
a koffein keserű hulláma dől,
menedéket kinél keresne,
aki menekül mindenkitől –

Már-már hinném, a rend szunnyad
itt minden alvó dologban.
Akiért a holló-éjszakát jártam,
ma sem tudom, hogy hol van.

Egy favellára

a tárgyakat elhagyta a fény
az értelem mindennapjaink
csikkek az utca vizes kövén
feszül a drót száll az ing

zsírszagú enyhe keleti szél
egyél a maradékból
az elnök jobb életről beszél
kicsírázik a téboly

elnagyolt részletek között
fecskendő létra kanná
apánk tegnap még köhögött
a salétromos falra

tisztán csak ami látható
a jövőnk és a bányató